

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ΚΓ'.

Συνδρομή ἑτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20. — Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου. ἑκάστ. ἔτους καὶ εἶναι ἑτήσια. — Γραφεῖον Διευθ. Ὁδὸς Σταδίου 32.

14 Ἰουνίου 1887

Ο ΕΜΠΡΗΣΤΗΣ

(Μυθιστορία Ἡλ. Βερέ. — Μετάφρασις Α. Β.)

[Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον].

Δὲν ἐφαίνετο ὅμως ἐπιτυχάνουσα, ὅτε ἠκούσθη ἵππος σταματῶν πρὸ τῆς θύρας τοῦ οἴκου. Εἶτα βῆμα βαρὺ ἐκρότησεν ἐπὶ τῆς κλίμακος, καὶ ὁ συμβολαιογράφος Περρέν, ὁδοιπορικῶς ἐνδεδυμένος καὶ ὑψηλὰ φορῶν ὑποδήματα εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον. Ἐκράτει δὲ εἰς χεῖρας εὐρύν χαρτοφύλακα, ὃν ἀπέθηκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Τὰ σεβάσματά μου, ἀγαπηταί μου κυρίαί, εἶπε φιλικώτατα χαιρετίζων. Ἄ! ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ μοῦ λείψουν εὐχαριστήσεις καὶ ἐκφράσεις εὐγνωμοσύνης, διότι, ἀλήθεια, ἔκαμα θαύματα!.. Ἴδου τὸ ποσὸν ὀλόκληρον.. τὸ φέρω ἀπὸ τὸ Κλαμεσὺ.

— Πάντοτε πρόθυμος καὶ ἀφωσιωμένος, κύριε Περρέν! εἶπεν ἡ κυρία Δυχαμέλ.

Ἡ Ἀδριανὴ ἐχαιρέτισε μόνον ἀφηρημένῃ τὸν συμβολαιογράφον, ὅστις εἶδε τότε τὸν Νοέλ ἰστάμενον εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν.

— Ἄ, ἄ! κύριε Λετελιέ, εἶπε σφίγγων τὴν χεῖρά του, ἤξευρα ὅτι ἡ ἐργασία τὴν ὁποίαν ἔκαμα ἐσχάτως διὰ τοὺς φίλους σας, θὰ σας ἔφερν ἐδῶ νὰ εὐχαριστήσετε τὰς κυρίας.

Καὶ ἤρχισε γελῶν καὶ καμμύων τοὺς ὀφθαλμούς.

— Δι' αὐτὸ ἦλθα, κύριε, ἀπήντησεν ὁ Νοέλ, ἀλλ' εἶχα νὰ φέρω καὶ ἓν πρᾶγμα, τοῦ ὁποίου ἡ ἐξαφάνισις ἐπροξένησεν εἰς ὅλους μας πολλὰς δυσαρεσκείας, καὶ τὸ ὁποῖον ἀνευρέθη ὅλως διόλου ἀπροσδοκῆτως.

— Τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦ μυστικοῦ κιβωτίου! ἐφώνησεν ὁ Περρέν, σοβαρὸς ἀμέσως γινόμενος. Ποῦ εἶνε;

— Ἴδου το, εἶπε ὁ Νοέλ. αἱ κυρίαί αὐταί, ἐξηκολούθησε μετ' ἀμυδρᾶς τινος μομφῆς, ἠθέλησαν νὰ σας περιμείνουν διὰ νὰ μάθουν τὸ περιεχόμενον του.

Χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ, ὁ συμβολαιογράφος ἔλαβε τὸ χαρτοφυλάκιον καὶ τὸ ἤνοιξεν. Ἐξήγαγε δὲ πολλὰ ἔγγραφα, ἅτινα ταχέως ἀνέ-

γνώσε. Καθ' ὅσον ἀνεγίνωσκε, μίγμα χαρᾶς, ἐκπλήξεως καὶ ὀργῆς εἰκονίζετο ἐπὶ τῆς μορφῆς του.

— Διάβολε! εἶπε τέλος, τώρα ἐννοῶ διατὶ ὁ Κ. Λοβεδὺ ἤθελε καὶ καλὰ νὰ βάλῃ εἰς τὸ χεῖρι αὐτὸ τὸ χαρτοφυλάκιον. Ἄν εἶχα αὐτὰ τὰ χαρτιά δύο ἡμέρας προτῆτερα, θ' ἀπέφευγα ὅλους τοὺς φοβεροὺς κόπους τοὺς ὁποίους ἔκαμα εἰς τὸ Κλαμεσὺ διὰ νὰ εὕρω πεντακοσία χαρτονομίσματα.

— Μὰ τί τρέχει λοιπόν, κύριε Περρέν; ἠρώτησεν ἡ κυρία Δυχαμέλ.

Ὁ Νοέλ ἠθέλησεν ἐκ διακρίσεως ν' ἀποσυρθῇ. Ἄλλ' ἡ Ἀδριανὴ τὸν ἐκράτησε δι' ἐνός της νεύματος.

— Τί τρέχει, κυρία; ἀπήντησεν ὁ συμβολαιογράφος. τρέχει ὅτι δὲν ἔχετε πλέον ἀνάγκην νὰ καταβάλετε εἰς τὸν Κ. Λοβεδὺ τὸ ποσὸν τῶν πεντακοσίων χιλιάδων φράγκων, διὰ νὰ ἀνακτῆσθε τὸν πύργον καὶ τὸ κτῆμα τοῦ Βλινύ, διότι καὶ πύργος καὶ κτῆμα ἔμειναν πάντοτε ἰδιοκτησία σας. Ἡ μεταξὺ τοῦ συζύγου καὶ τοῦ γαμβροῦ σας ἀγοραπωλησία ἦτο εἰκονική. Οὐδεὶς δὲ περὶ τούτου δισταγμὸς, διότι ἰδού ἔγγραφο μυστικόν, ἀντέγγραφο, ὡς λέγομεν ἡμεῖς, γραμμένον ὀλόκληρον διὰ χεῖρός τοῦ Κ. Λοβεδύ, καὶ ὑπογεγραμμένον παρ' αὐτοῦ. ἰδού ἄλλο ὅμοιον τοῦ μακαρίτου Δυχαμέλ. ἰδού τέλος καὶ ἀλληλογραφία πλήρης, ἐξηγοῦσα τοὺς λόγους τῆς παραδόξου αὐτῆς συμφωνίας. Τὰ δικαιώματά σας εἶνε καθαρὰ, σαφῆ καὶ ἀδιαφιλονέικητα.

Συγχρόνως δὲ ἀνέπτυσεν ὁ Περρέν τὰς ἐκ τῶν ἔγγράφων προκυπτούσας πληροφορίας, ὡς θέλομεν καὶ ἡμεῖς συνοψίσει ἐν ὀλίγοις.

Δύο ἔτη πρὸ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ἀρχεται ἡ προκειμένη ἱστορία, ὁ Κ. Λοβεδὺ, ἕνεκα τῆς ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ καταπληκτικῆς αὐτοῦ κυβείας, διετέλει ἤδη εἰς οἰκονομικὰς στενοχωρίας. Ἡναγκάσθη δὲ νὰ προσφύγῃ, ὡς καὶ ἄλλοτε πολλάκις, εἰς τὸν σύγγαμβρον αὐτοῦ Δυχαμέλ, οὗτινος ἡ ἄπειρος περιουσία ἠξάνετο τούναντίον καθ' ἐκάστην, καὶ παρέστησεν εἰς αὐτὸν ὅτι ἡ πίστις του ἤθελε ταχέως ἀνορθωθῆ, ἀνεφαίνετο γινόμενος ἰδιοκτῆτης μεγάλου τινὸς κτήματος. Ἐπρότεινε δὲ εἰς αὐτὸν εἰκόνη

κὴν ἀγορὰν τοῦ Βλινύ. Ὁ Δυχαμέλ, καίτοι με-
γίστην ἤσκει ἐπ' αὐτοῦ ἐπιρροὴν ὁ τραπεζίτης,
ἀπέκρουσε τὸ κατ' ἀρχὰς τὴν πρότασιν· ἀλλὰ
πεισθεὶς ὅτι τὸ μέτρον τοῦτο θὰ ἔσωζε τὸν στενὸν
αὐτοῦ συγγενῆ, ἐνέδωκε τέλος.

Τὸ μυστικὸν τῆς διαπραγματεύσεως ταύτης
ἐτηρήθη πληρέστατα. Οἱ συμπράξαντες συμβο-
λαιογράφοι οὐδόλως ὑπόπτεισαν τὴν ἀληθῆ
σημασίαν τῶν συνταχθέντων ἐγγράφων, καὶ μό-
νον οἱ δύο σύγκαμβροι ἐγνώριζον τὸ πρᾶγμα.
Οὐδ' αὐταὶ αἱ οἰκογένειαι ἔμαθον τὴν ἀλή-
θειαν, διότι ὁ τραπεζίτης ἐδήλωσεν, ὅτι ἡ ἐλα-
χίστη ἀκριτομυθία ἠδύνατο νὰ ματαιώσῃ τὸν
ἐπιδιωκόμενον σκοπὸν. Ὁ Δυχαμέλ ὅμως οὐ-
δὲν παρημέλησε τὸ δυνάμενον νὰ διασώσῃ ἀ-
κέραια τὰ δικαιώματά του· ἠγρύπνησεν ἐπιμε-
λῶς περὶ τὴν σύνταξιν τοῦ ἀκουρῶντος τὴν φαι-
νομένην πώλησιν ἀντεγγράφου, κ' ἐφύλαξεν αὐτὸ
μετὰ πάσης τῆς σχετικῆς ἀλληλογραφίας ἐν-
τός τοῦ μυστικοῦ κιβωτίου ὅπερ εἶχε κατα-
σκευάσει ὁ Νοέλ.

Ὁ αἰφνίδιος θάνατος τοῦ κ. Δυχαμέλ, πα-
θόντος ἀποπληξίαν κεραυνοβόλον κατόπιν πε-
ριπάτου, ἐμπόδισεν αὐτὸν ν' ἀποκαλύψῃ εἰς
οἶον δῆποτε τὸ μυστικὸν τῆς πωλήσεως ἐκεί-
νης. Ὁ δὲ Λοβεδύ ἀπέσχε βεβαίως νὰ τὸ ὁμο-
λογήσῃ, ἀναμένων νὰ διεκδικήσῃ τὸ Βλινύ
αἱ κληρονόμοι τοῦ Δυχαμέλ. Ἐπειδὴ δὲ οὔτε
αὐταὶ, οὔτε οἱ τὴν διαχειρίσιν τῆς κληρονομίας
ἐπιτραπέντες νομικοὶ, ἐφαίνοντο γινῶσιν ἔχοντες
τοῦ ἀντεγγράφου, ἐπίστευσεν ἐπὶ τέλους ὅτι τὸ
σπουδαῖον αὐτὸ ἔγγραφον εἶχεν ἀπολεσθῆ ἢ κα-
ταστροφῇ ἐν τῇ πυρκαϊᾷ τῆς οἰκίας. Ἴδου δὲ
ὅτι, χάρις εἰς τὰς προσπαθείας τοῦ Νοέλ καὶ
τῶν φίλων του, ἀνευρίσκετο τοῦτο αἰφνιδίως,
ἀνατρέπον τὰς ἐλπίδας τοῦ δολίου χρηματι-
στοῦ.

Ὁ συμβολαιογράφος Περρέν ἐξέθηκε πάντα
ταῦτα εἰς τὰς πελάτιδάς του.

— Βλέπετε λοιπόν, κυρία μου, ὑπέλαβεν,
ὅτι δὲν ἔχομεν πλέον ἀνάγκην τῶν πεντακο-
σίων αὐτῶν χιλιάδων φράγκων· καὶ τί θὰ κά-
μωμεν, αὐτὴν τὴν ὥραν, τόσον μέγα ποσόν;
Ἀπαιτῶν αὐτὸ ὁ Κ. Λοβεδύ, δὲν ἔδειξε βε-
βαίως ὑπερβάλλουσιν τιμιότητα.

— Ἀλήθεια, εἶπεν ἡ κυρία Δυχαμέλ, καὶ ὁ-
μως θὰ τοῦ ἦτο πολὺ ἀναγκαῖον.

— Ἀναντιρρήτως, διότι βεβαιούται ὅτι ἐ-
τοιμάζεται ν' ἀναχωρήσῃ εἰς τὸ ἐξωτερικόν.
Καὶ θὰ κάμῃ καλὰ νὰ φύγῃ τὸ τυχύτερον, διό-
τι κλητὴρ δικαστικὸς ἔρχεται ἀπὸ τὸ Κλα-
μεσύ, μὲ ὄλην αὐτοῦ τὴν συνοδείαν, κατευθυνό-
μενος εἰς τὸν πύργον.

— Ταλαίπωρε Λοβεδύ! ὑπέλαβεν ἡ ἀγαθὴ
γυνή· ὅσας λύπας καὶ ἂν μᾶς προξενῆ, δὲν
ἠμπορῶ νὰ μὴ τὸν λυπηθῶ.

Ἡ Ἀδριανὴ εἰσίγα, κ' ἐφαίνετο βυθισμένη
εἰς τὰς σκέψεις της, ὅτε ἐκρούσθη ἡ θύρα. Ὁ
γγραφεὺς Μυσσῶ ἤρχετο ν' ἀναγγεῖλῃ, ὅτι ὁ Κ.
Νοέλ ἀνεμένετο ἀμέσως εἰς τὴν οἰκίαν του.

— Ἐρχομαι, ἀπήντησεν ὁ Νοέλ, ἐγειρόμενος
εὐθύς· εἶχα παραγγεῖλει πραγματικῶς. Κυρίαί
μου, μὲ συγχωρεῖτε.

— Δὲν εἶνε δύσκολον, εἶπε μετὰ τινος μομ-
φῆς ἡ Κ. Δυχαμέλ, νὰ μαντεύσωμεν διὰ ποῖον
λόγον σᾶς ζητοῦν ἕως ἐδῶ. Εἶσθε λοιπὸν ἀνέν-
δοτος, κύριε Νοέλ;

Ὁ Νοέλ ἀπήντησε διὰ χειρονομίας ἐκδη-
λουσῆς ὀδύνης.

— Ἀχάριστε! τῷ εἶπεν ἡ Ἀδριανὴ διὰ τα-
πεινῆς φωνῆς.

Ὁ Νοέλ ἐφαίνετο ταρασσόμενος ὑπὸ τῶν
μᾶλλον ἀντιθέτων αἰσθημάτων.

— Δεσποινίς, ἐπιθύρισε, συγχωρήσατέ με...
σᾶς ἐξορκίζω... Ὑποφέρω φοβερά... Ἄλλ' ἂν
δὲν πρόκειται νὰ σᾶς ἐπανίδω πλέον. Χαίρετε..
χαίρετε!

Καὶ ἐξῆλθεν ὀρηκτικῶς.

Ὁ συμβολαιογράφος οὐδὲν ἐννόει τῶν συμ-
βαινόντων. Ἡ δὲ κυρία Δυχαμέλ ἔσπευσε νὰ
τῷ διηγηθῆ τὴν ἐν τῷ Μύλῳ Βαλάρ ἔριδα τῆς
προτεραίας.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Περρέν ἠχαριστημένος, ὁ
Νοέλ εἶνε παλληκάρι, κ' ἐννοῶ διατὶ δὲν τὸν
χωνεύουν οἱ Λοβεδύ, πατὴρ καὶ υἱός. Δὲν πρέ-
πει ὅμως νὰ μονομαχήσῃ, διότι εὐκόλα θὰ κα-
ταβληθῆ.

— Πῶς νὰ τὸ ἐμποδίσωμεν; ἐφώνησεν ἡ Ἀ-
δριανὴ! Ἔμεινε κωφὸς εἰς τὰς παρακλήσεις τῆς
μητρὸς μου, .. καὶ τὰς ἰδικὰς μου.

— Δὲν εἶνε ὅμως καὶ κύριος ν' ἀντιταχθῆ
εἰς μερικὰς προλήψεις ἀγρίας καὶ ἀνοήτους...
Ἄλλὰ ὁ Ἐκτωρ θὰ συνοδεύσῃ βεβαίως τὸν πα-
τέρα του εἰς τὴν ἔξοριαν.. Ὡστε, ἂν ἦτο δυνα-
τὸν νὰ ἀναβληθῆ ἡ συνάντησις...

— Καλέ μου κύριε Περρέν, .. συμβούλευσέ
μας... τί νὰ κάμωμεν;

— Ἡ Ἀδριανὴ ἔγραψεν ἤδη εἰς τὸν πατέρα
Λοβεδύ, ὑπέλαβεν ἡ κυρία Δυχαμέλ, κ' ἐγὼ
ἔστειλα μίαν σημείωσιν εἰς τὸν Δήμαρχον, διὰ
νὰ ἐμποδίσῃ τὴν μονομαχίαν διὰ παντὸς μέσου.

— Ὁ Ἐκτωρ, μολοντί σύντροφος τοῦ πα-
τρός του, θεωρεῖται πολὺ ἀνεξαρτήτου φρονή-
ματος, καὶ ἀμφιβάλλω ἂν θὰ ὑποκύψῃ εἰς τὴν
πατρικὴν ἐπίδρασιν, μολοντί θὰ τὸν συνέχαιρα
ἂν τὸ ἔκαμνε, διότι ἡ ἐπίδρασις αὐτὴ εἶνε βε-
βαίως ὀλεθρία. Ὡς πρὸς τὴν εἰδοποίησιν τῆς
ἀρχῆς, δὲν πιστεύω νὰ φέρῃ ἀποτέλεσμα, ἀφοῦ
ἐκ τῶν δύο ἀντιπάλων ὁ μὲν εἰς θεωρεῖ ὑποχρέ-
ωσιν τιμῆς νὰ δεχθῆ τὰ πάντα, ὁ δὲ ἄλλος εἶνε
ἐξημμένος μέχρι μανίας.

— Ἐν μέσον μᾶς μένει, εἶπεν εὐτόλμως ἡ

Ἀδριανή. Δὲν εἶπατε, κύριε Περρέν, ὅτι ὁ θεῖός μου ἀπόφασιν ἔχει ν' ἀναχωρήσῃ εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ἀμα παραλάβῃ τὰς πεντακοσίας αὐτὰς χιλιάδας φράγκα, τὸν μόνον του πόρον ;

— Μάλιστα, καὶ ἡ ἀνάγκη αὐτὴ εἶνε κατεπείγουσα: ἔπρεπεν ἤδη νὰ ἔχῃ φύγει.

— Ἰδοὺ λοιπὸν τί προτείνω. Νὰ τοῦ ἀναγγεῖλωμεν, ὅτι ἂν ἀναδέχεται νὰ ἐμποδίσῃ αὐτὴν τὴν μονομαχίαν καὶ ν' ἀναχωρήσῃ ἀμέσως μὲ τὸν υἱὸν του, τοῦ μετροῦμεν δλόκληρον τὸ ποσόν. ἀλλέως δὲν θὰ λάβῃ τίποτε.

Ὁ συμβολαιογράφος διέστειλε τοὺς ὀφθαλμοὺς.

— Τί λέγετε, δεσποινίς ! Αὐτὸ εἶνε ποσόν... περιουσία δλόκληρος. καὶ ὁ Λοβεδὺ δὲν ἔχει κανέν δικαίωμα νὰ τὴν λάβῃ.

— Ἡμπορεῖ; ἀλλὰ ὅσον καὶ ἂν μᾶς ἔβλαψεν, οὔτε ἡ μητέρα μου οὔτ' ἐγὼ δὲν θὰ ὑποφέρωμεν νὰ καταντήσουν πτωχοὶ στενοὶ συγγενεῖς μας... Αἱ, μητέρα ;

— Ὅπως θέλεις, Ἀδριανή μου.

Οὔτε μήτηρ οὔτε κόρη, ὡς παρετήρησεν ἡδη βεβαίως ὁ ἀναγνώστης, εἶχον ἰδέαν ἀκριβῆ τῆς ἀξίας τοῦ χρήματος. Ζῶντος τοῦ κ. Δυχαμέλ, ἔμμενον παντελῶς ξέναί τῆς οἰκονομικῆς διαχειρίσεως, ἀπήλαυον δὲ μεγάλης εὐπορίας, ἀγνοοῦσαι παντελῶς πῶς αὐτὴ ἀποκτᾶται, καί, τὸ δυσχερέστατον, πῶς διατηρεῖται. Ἀπὸ μικροῦ δὲ μόλις ἡδη κατέχουσαι τὴν μεγάλην αὐτὴν περιουσίαν, οὐδεμίαν εἶχον πείραν, καὶ ὑπελάμβανον ἀπλούστατον καὶ φυσικώτατον πρᾶγμα τὴν ἀπώλειαν πεντακοσίων χιλιάδων. Ὁ συμβολαιογράφος προσεπάθησε νὰ ἐξηγήσῃ εἰς αὐτὰς τὸ μέγεθος τῆς θυσίας.

— Κύριε Περρέν, διέκοψεν ἡ Ἀδριανή, ἡ μητέρα κ' ἐγὼ θέλομεν ν' ἀσφαλισώμεν τὴν ἡσυχίαν μας καὶ νὰ ἐκπληρώσωμεν ἔργον συνειδησίας... Ὅσον καὶ ἂν πληρωθῇ ἡ διπλῆ αὐτὴ εὐχαρίστησις δὲν πληρώνεται ἀκριβᾶ.

— Σωστά λέγει ἡ Ἀδριανή... Πρέπει νὰ ἐμμεθα ἐπιεικεῖς πρὸς συγγενῆ, τὸν ὁποῖον ἡγάπα τόσον ὁ ἀγαθὸς σύζυγός μου... Ἄς παραιτηθοῦν λοιπὸν οἱ Λοβεδὺ αὐτῆς τῆς μονομαχίας, καὶ ἄς φύγουν μὲ τὰ χρήματά μας, καὶ ἄς μὴ τοὺς ἀκούσωμεν πλέον.

Ὁ συμβολαιογράφος, βλέπων ὅτι ἀδύνατον ἦτο νὰ τὰς μεταπέισῃ, ὑπέλαβε στεναζών.

— Ἔστω, θὰ ἐκτελέσω τὸ θέλημά σας... Ἡμην βέβαιος ὅτι θὰ μ' ἐστέλλατε ἀμέσως νὰ φέρω τὰ χρήματα εἰς τὸ Βλινύ, καὶ ὁ ἵππος μου περιμένει ἔτοιμος κάτω εἰς τὴν θύραν. Μετ' ὀλίγα λεπτά θὰ ἦμαι εἰς τὸν πύργον.

— Πηγαίνετε λοιπὸν, κύριε Περρέν, εἶπεν ἡ Ἀδριανή, πηγαίνετε εὐθύς... Ἡ φρόνησις καὶ ἡ περισκεψίς σας θὰ προλάβωσι πολλὰ δυστυχήματα.

Ἐνῶ δ' ἠτοιμάζετο ν' ἀναχωρήσῃ ὁ συμβολαιογράφος.

— Πῶς, κύριε, ὑπέλαβεν ἡ Ἀδριανή, δεικνύουσα τὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης χαρτοφύλακα, τὸν περιέχοντα τὰς πεντακοσίας χιλιάδας φράγκων. Δὲν παίρνετε τὰ χρήματα ;

— Διόλου! ἀπήντησεν ὁ Περρέν μειδιῶν. Ἄμα ὁ Λοβεδὺ τὰ βάλῃ εἰς τὸ χέρι, οὐδὲ θὰ σκεφθῇ κἂν νὰ ἐκτελέσῃ τοὺς ὄρους, τοὺς ὁποίους σκοπεύω νὰ τοῦ ἐπιβάλω... Τὸ ποσὸν αὐτὸ πρέπει νὰ μείνῃ εἰς χεῖράς μας ἐπὶ τοῦ παρόντος... Ἀφῆτέ με νὰ λάβω ὅλας τὰς ἀναγκαίας προφυλάξεις.

Κ' ἐξῆλθεν ἡ δὲ Ἀδριανή προκύψασα ἀπὸ τοῦ παραθύρου εἶδεν αὐτὸν ἀναχωροῦντα δι' ὅλης τῆς ταχύτητος τοῦ ἵππου του.

— Ὁ Νοέλ θὰ ἔχῃ προχωρήσει πολὺ, ἐπιθύρῃσεν ἡ νεᾶνις: ἀρκεῖ νὰ μὴ φθάσῃ ὁ Περρέν πολὺ ἀργά.

ΚΒ'

Τὰ ἐμπόδια.

Ἐνῶ τὸσαύτη ἐγένετο ἐν Βωβραὶ προσπάθεια πρὸς ματαίωσιν τῆς μονομαχίας, ὁ Ἐκτωρ διετέλει ἐν τῷ πύργῳ Βλινύ εἰς μεγίστην ἀμηχανίαν.

Ἐπιστολὴ ἐνός τῶν μαρτύρων του, τὴν πρωίαν ληφθεῖσα, ἀνήγγελλεν εἰς αὐτὸν ὅτι ἡ συνάντησις ἤθελε λάβει χώραν αὐθημερόν, τὴν δευτέραν ὥραν, ἐν τῷ κατηρειπωμένῳ κτιρίῳ, ὅπερ ἐκαλεῖτο Κτῆμα τοῦ Κρεμασμένου, καὶ ἔκειτο, ὡς γνωρίζομεν παρὰ τὰς ὄχθας τῆς Ὑόνης. Ὅπλον εἶχεν ἐκλεχθῆ τὸ πιστόλιον, διότι οἱ μάρτυρες τοῦ Νοέλ ἠπέλησαν ν' ἀποσυρθῶσιν, ἂν ἐπεβάλλετο τὸ ξίφος εἰς τὸν φίλον των, ὅστις οὐδέποτε ἐπὶ ζωῆς του εἶχεν ἐγγίσει ξίφος. Συνεφωνήθη νὰ μεταβῶσιν ἰδίᾳ ἕκαστος εἰς τὸν τόπον τῆς συνεντεύξεως, κείμενον ἐν μέσῳ τῆς Βωβραὶ καὶ τοῦ πύργου.

Ὁ Ἐκτωρ ἐδέχθη ἀδιστακτικῶς πάντας αὐτοὺς τοὺς ὄρους, διότι καὶ τοῦ πιστολίου τὸν χειρισμὸν εἶχεν οικεῖον ὡς καὶ τοῦ ξίφους, ἐπίστευε δὲ ἀσφαλῶς ὅτι ταχέως θὰ ἐτελείωνε τὸν ἀντίπαλόν του δι' οἰουδήποτε ὄπλου. Καθ' ὅσον τὰ ἐμπόδια ἐπληθύνοντο, κατὰ τοσοῦτον τὸ μῖσός του ἐπετεινετο, καὶ εἰς πᾶσαν θυσίαν ἦτο ἔτοιμος πρὸς κορεσμὸν του.

Μόλις δὲ εἶχεν ἀποστείλει ἄνθρωπον ἕνα γνωστοποίησῃ τὴν ἀποδοχὴν του, καὶ εἶδε τὸν πατέρα του εἰσερχόμενον εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ὁ Κ. Λοβεδὺ, πᾶν οἰονδήποτε μέσον μεταχειριζόμενος, εἶχε πάντοτε ἀκριβεστάτην τῶν συμβαινόντων γνώσιν, ἤρχετο δὲ καὶ πάλιν νὰ παρακαλέσῃ τὸν υἱὸν του νὰ παραιτηθῇ τῆς

μονομαχίας ἢ νὰ τὴν ἀναβάλλῃ τοῦλάχιστον ὑπὸ οἰανδήποτε πρόφασιν. Ἄλλ' ὁ Ἐκτωρ ἔμεινε ἀμετάπειστος, κ' ἐπειδὴ ὁ Λοβεδὺ ἐπέμενε, λέξεις τραχεῖαι ἀντηλλάγησαν μεταξύ αὐτῶν. Μετὰ τὴν θορυβώδη αὐτὴν συζήτησιν, ὁ πατὴρ ἀνεχώρησε λίαν ἠρεθισμένος.

Ὁ Ἐκτωρ ὅμως οὐδόλως ἐκ τούτου ἀνησύχησε, κ' ἔγραψεν ἐπιστολάς τινας, διότι ἐπρόκειτο ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν νὰ ταξειδεύσῃ, καὶ ἀνάγκην εἶχε νὰ τακτοποιήσῃ μερικὰς τοῦ ὑποθέσεις. Ἀφοῦ ἐτελείωσε τὴν ἀλληλογραφίαν του, ἐθεώρησε τὸ ἐκκρεμές, καὶ εἶδεν ὅτι μόλις εἶχε τὸν καιρὸν νὰ μεταβῇ εἰς τὸν τόπον τῆς συνεντεύξεως πρὸ τῆς ὠρισμένης ὥρας. Ἔσπευσε λοιπὸν νὰ ἐνδυθῇ· εἶτα λαβὼν ἐλαφρὸν βραδίδιον, ἠθέλησε νὰ ἐξέλθῃ τοῦ δωματίου του. . . Φαντασθῆτε τὴν μακρίαν αὐτοῦ! Ἦτο κλειδωμένος.

Ὁ πατὴρ του βεβαίως εἶχε λάβει τὸ ἄκρον αὐτὸ μέτρον, ὅπως τὸν κρατήσῃ. Ἔβαλε κραυγὰς ὁ Ἐκτωρ, προσέβαλε διὰ πυγμῶν καὶ λακτισμάτων τὴν θύραν. . . Ἄλλ' ἡ θύρα, παλαιᾶς κατασκευῆς, ἦτο χονδρά, στερεά, σιδηρόφρακτος, κ' ἐφαίνετο δυναμένη ν' ἀντιστῇ ἐπὶ μακρὸν εἰς τὰς προσβολὰς του. Ἀποθαρρυνθεὶς ἔδραμεν εἰς τὸ ἐπὶ τοῦ κήπου παράθυρον· ἀλλ' ἦτο ὑψηλόν, κ' ἐχρειάζετο σχοινίον ὅπως καταβῇ ἐκεῖθεν, δὲν εἶχε δ' αὐτὸς οὔτε σχοινίον, οὔτε ἄλλο τι δυνάμενον νὰ τὸ ἀντικαταστήσῃ. Ἐκάλεσε μεγαλοφώνως, ἐλπίζων ν' ἀκουσθῇ παρὰ τινος ὑπηρετοῦ ἢ κηπουροῦ. Ἄλλὰ καὶ τοὶ ἀντήχει ἰσχυρῶς ἡ φωνή του, ὁ πύργος ἐφαίνετο μεταβληθεὶς αἴφνης εἰς τὸν Ἐρημον Πύργον τοῦ παραμυθίου. Οὐδεὶς ἀπήντα εἰς τὰς κραυγὰς του, ἔσωθεν ἢ ἔξωθεν, οὐδεὶς δ' ἐφαίνετο ἐν τῷ κήπῳ.

Ὁ Ἐκτωρ, βλασφημῶν πάντοτε καὶ φωνάζων, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν θύραν καὶ προσεπάθησε νὰ βιάσῃ αὐτὴν αἴφνης διὰ λαβίδων. Ἄλλ' ἐνῶ ἀδεξίως ἠγωνίζετο καὶ ἠγανάκτει, ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε γέλωτας ἐν τῷ παρακειμένῳ διαδρόμῳ, καὶ διέκοψεν εὐθύς τὴν ἐργασίαν του.

— Ποῖος εἶνε; ἐφώνησε· ποῖος τολμᾷ νὰ με περιπαίξῃ; Ἔλα, . . . ἀνοιξέτέ μου, ἢ τὰ τσακίζω ὅλα ἐδῶ!

Οἱ γέλωτες ἐπανήρχισαν, καὶ φωνὴ εὐθυμοῦ ἠκούσθη ἄδουσα τὴν ἐπιφθόν ταύτην ἔσματος δημῶδους:

Μὴ γολασκᾶς, κύρ Νικολῆ!
Τὸ αἶμα γίνεται χολή!

Ὁ Ἐκτωρ ἀνεγνώρισε τὴν Φακινέταν, εἰς τὴν ἀπὸ τῆς προτεραιᾶς εἶχε δοθῆ ἄσυλον ἐν τῷ πύργῳ, χωρὶς ἐκεῖνος νὰ γνωρίζῃ διατί.

Πρώτη του ὀρμὴ ὑπῆρξε ν' ἀπειλήσῃ τὴν παράφρονα· σκεφθεὶς ὅμως, ὅτι διὰ κολακείας θὰ ἐπετύγχανε κάλλιον παρὰ τῷ παραδόξῳ

ἐκείνῳ πλάσματι, εἶπεν εἰς αὐτὴν θωπευτικῶς:

— Ἄ, σὺ εἶσαι πουλάκι μου, Φακινέτα; Ἄνοιξέ μου, σὲ παρακαλῶ, διότι ἔχω μίαν ἐρωτικὴν συνέντευξιν, καὶ δὲν θέλεις βέβαια νὰ τὴν χάσω. . . ἐσὺ εἶσαι καλὸ κορίτσι. . . καὶ θάχῃς καὶ σὺ βέβαια τοὺς ἐραστάς σου;

Νέοι γέλωτες ἀντήχησαν ἔξωθεν.

— Κύτταξε, κύτταξε! γλυκὰ λογάκια ὁ Κύριος Ἐκτωρ! ἠκούσθη ἀπάντησις. Καλὰ τὸ ἔλεγα ἐγώ: τὸ αἶμα νερὸ δὲ γίνεται. . . Καὶ ποιά σὲ περιμένει, κύριε Ἐκτορ; ἡ κοκκωνίτσα ἢ ἡ χωριατοπούλα; Κυνηγᾶς, λέγουν, δύο λαγούς.

— Ὁ διάβολος νὰ σὲ πάρῃ! ἀπήντησεν ἀγανακτῶν ὁ Ἐκτωρ. Ἔλα, ἀνοιξέ μου γρήγορα, ἢ θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃς.

— Ἄς ἦνε, ὑπέλαθεν ἡ Φακινέτα ἐμπιστευτικῶς καὶ πλησιάζουσα εἰς τὴν θύραν, σοῦ ἀνοιγῶ ἂν μοῦ δώσῃς μίαν ὑπόσχεσιν. . .

— Τί πράγμα;

— Νὰ φιλήσῃς, ὅταν ἔβγῃς, τὸν ἀδελφόν σου, ποῦ τὸν ἔχω ἐδῶ μαζὴ μου, καὶ νὰ τὸν ἀγαπᾶς πάντοτε.

— Τὸν ἀδελφόν μου; Τί εἶν' αὐτὰ ποῦ ψάλλεις; Ἐγὼ δὲν ἔχω ἀδελφόν.

— Ἐχεις καὶ παραέχεις, τὸν μικρὸν μου Ἰάκωβον, ποῦ εἶν' ὠραίος ὅσ' ἄγγελος καὶ κατέβη ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἐπίτηδες διὰ νὰ τὸν γνωρίσῃ ἡ οικογένειά του. . . Τὸ λοιπὸν, θὰ τὸν φιλήσῃς;

Ὁ Ἐκτωρ ὑπολαβὼν τοὺς λόγους τούτους ὡς συνήθεις παραλογισμοὺς τῆς Φακινέτας, ἀπήντησεν ἀποτόμως:

— Ἄνοιξέ μου, καὶ φιλῶ καὶ τὸν διάβολον! Ἡ τρελλὴ ἐκάγχασε καὶ πάλιν, ἐνῶ φωνὴ παιδικὴ ἔλεγε:

— Ἐγὼ ὅμως δὲν τὸν φιλῶ, . . . νὰ!

Ἡ Φακινέτα ἐφάνη μειλχιῶς νουθετοῦσα τὸ ἀπειθὲς παιδίον, ὁ δὲ Ἐκτωρ, ἐκτὸς ἑαυτοῦ, ἤρχισε πάλιν λακτίζων τὴν θύραν.

— Ἄ, θὰ τελειώσωμεν; εἶπε.

— Τώρα, τώρα! Θεέ μου, τί θυμῶδης ποῦ εἶνε!

Κ' ἐστράφη ἄπαξ τὸ κλειδίον ἐν τῷ κλειθρῷ, ἀλλ' ἡ Φακινέτα μετενόησε:

— Μία λέξι ἀκόμη! εἶπε. Ποῦ τὴν ἔχετε τὴν συνέντευξιν;

— Εἰς τὸ Κτῆμα τοῦ Κρεμασμένου, ἀπεκρίθη ὁ Ἐκτωρ, μὴ συλλογισθεὶς κἂν, ἐν τῷ θυμῷ του, νὰ εἰπῇ ψεῦμα. Ἔλα λοιπὸν, διάβולה! ἀνοιξέ μου!

— Τὸ Κτῆμα τοῦ Κρεμασμένου! ἐπανέλαθεν ἡ Φακινέτα· τὸ γνωρίζω ἐγὼ αὐτὸ τὸ μέρος. . . εἶνε τὸ ἐξοχικὸ μου σπίτι, καὶ θὰ πάγω μάλιστα σήμερα ἐκεῖ, νὰ πάρω. . . Πηγαίνωμεν μαζὺ, κύριε Ἐκτωρ, καὶ θάχωμε καὶ τὸν Ἰάκω-

βον, ποῦ περπατεῖ λαμπρά, καὶ θὰ μιλοῦμε ἔς τὸν δρόμον. . .

Ἐνῶ δ' ἐλάλει, ἔστρεψε καὶ πάλιν τὸ κλειδίον καὶ ἡ θύρα ἠνοίχθη. Ὁ Ἐκτωρ, φοβούμενος νέαν τινὰ φρενοτροπίαν τοῦ ἐλευθερωτοῦ του, ἐξώρμησεν ὡς καταγιγίς κ' ἐτράπη πρὸς τὸν διάδρομον. Ἡ Φακινέτα μειδιῶσα ἀνήγειρε τὸ παιδίον εἰς τὰς ἀγκάλας της, ἵνα τὸ πρὸς-πέρη εἰς τοὺς ἀσπασμούς τοῦ ἀδελφοῦ του· ἀλλ' ὁ τρυφερός ἀδελφός ἀπώθησεν αὐτοὺς τοσοῦτον κτηνωδῶς, ὥστε ὀλίγου δεῖν κατέπιπτον ἀμφοτέροι.

— Ἀφῆσέ με ἡσυχον, μὲ τὴν μαϊμού σου! ἀνεφώνησε· ἄλλην ὄρεξιν δὲν ἔχω!

— Μαϊμού! ἐπανάλαθε μετ' ἀγανακτήσεως ἡ τρελλή. Ἄ! ἔτσι μεταχειρίζεσαι τὸν Ἰάκωβόν μου, τὸ παιδί μου, καὶ παιδί τοῦ πατέρα σου; Πρέπει νὰ ἐξηγηθούμεν. Ἐρχομαι κ' ἐγώ, μαζὴ σου εἰς τὸ Κτῆμα τοῦ Κρεμασμένου καὶ σοῦ ἀνοίγω τὰ μάτια σου.

— Καὶ πάλιν σοῦ λέγω, δὲν χρειάζομαι τὴν συντροφίαν σου.

Καὶ ὁ Ἐκτωρ ἔδραμε πρὸς τὴν κλίμακα, παρακολουθούμενος ὑπὸ τῆς ἐπιμόνου Φακινέτας, ὅτε αἴφνης ἐφάνη ὁ Κ. Λοβεδύ.

— Ἀνόητον πλάσμα! ἐφώνησε, τί ἔκαμες; Μόλις ὀλίγαις ὥραις εἰς' ἐδῶ κ' ἔκαμες τὸ σπιτι μου ἄνω κάτω. Ἐξ αἰτίας σου ἠμποροῦν νὰ συμβοῦν τὰ μεγαλείτερα δυστυχήματα, καὶ ἀξίζεις νὰ σὲ διώξω αἰσχρῶς ἀπ' ἐδῶ.

Ἰδοῦσα πρόσωπον, ὅπερ εἶχε συνειθίσει νὰ σέβεται, ἡ παράφρων ἔμεινε κατησχυμένη.

— Ραῦμόνδε, εἶπε, πρέπει ὁ Κ. Ἐκτωρ νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθειαν. Ἐφαίνετο μάλιστα τόσο τρυφερός διὰ τὸν νέον του ἀδελφόν, . . . καὶ ἂν μοῦ ἄφινες καιρόν. . .

— Σιώπαινε, ἀνόητη. . . Καὶ ἐγὼ σ' ἐνόμιζα ἱκανὴν νὰ καθίσης ἡσυχὰ μίαν δύο ἡμέρας. Ὅζα γείνης ἀφορμή. . . Ἐκτωρ, Ἐκτωρ! ἐξηκολούθησεν ὁ Λοβεδύ, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν υἱόν του, στάσου μίαν στιγμὴν. . . Ἀκουσέ με, σ' ἐξορκίζω!

Ἄλλ' ὁ Ἐκτωρ πᾶσαν ἄλλην διάθεσιν εἶχεν ἢ νὰ ἀποκριθῇ. Κατέβη τὴν κλίμακα κ' ἔφυγε διὰ τοῦ κήπου, ἀδιαφορῶν ὅλως πρὸς θορυβώδη συζήτησιν ἐγερθεῖσαν μεταξὺ τοῦ πατρὸς του καὶ τῆς παράφρονος.

Διενόηθη κατ' ἀρχὰς νὰ ἐπιβῇ τοῦ ἵππου του ἵνα μεταβῇ εἰς τὸ Κτῆμα τοῦ Κρεμασμένου, ἀλλ' ἐσκέφθη ὅτι θὰ ἐχρονотρίβει εἰς συσκευὴν αὐτοῦ, καὶ ὅτι πεζὸς ἠδύνατο νὰ προτιμησῇ βραχείας ἀτραποῦς τῆς λεωφόρου. Παρατηρήσας δὲ τὸ ὡρολόγιόν του εἶδεν, ὅτι ἔν μόλις τέταρτον τῷ ὑπελείπετο ἵνα φθάσῃ εἰς τὸν τόπον τῆς συνεντεύξεως. Ἐτάχυνε λοιπὸν τὴν πο-

ρείαν του καὶ εἰσεχώρησεν εἰς τὸν κήπον, ὅπως ἐκείθεν ἐξέλθῃ εἰς τοὺς ἀγρούς.

Ὁ καιρὸς ἦτο συννεφώδης ἀλλ' ὄχι βροχερός, ἄνεμος δὲ βίαιος ἐλύγιζε τὰς κορυφὰς καὶ διέσειε τὸ φύλλωμα τῶν δένδρων, κωφαίνων διὰ τῆς βοῆς του τὸν Ἐκτωρ, ὅστις ἠναγκάζετο νὰ κλείῃ σχεδὸν τοὺς ὀφθαλμούς του, σκέπων αὐτοὺς πρὸς τοὺς στροβίλους τοῦ κονιορτοῦ.

Δὲν ἐβράδυνεν ὁμως τὸν δρόμον του· ἐνῶ δὲ εἰσῆρχετο εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ κήπου, ὅθεν διέβησκον συνήθως οἱ ἄνθρωποι τοῦ τόπου, εἶδεν αἴφνης γυναῖκα, ἥτις στηριζομένη ἐπὶ φράκτου ἐφαίνετο προσμένουσά τινα. Βλέπουσα αὐτὸν ἐβάδισεν εἰς συνάντησίν του· ἦτο δὲ ἡ κόρη τοῦ φύλακος Ἰωσηφίνα.

Ὁ Ἐκτωρ πολὺ ἐπεθύμει νὰ τὴν ἀποφύγῃ· ἀλλ' ἦτο τόσο πλησίον της, ὥστε ἡ συνάντησις ἦτο ἀναπόφευκτος, ἐκτὸς ἐὰν αὐτὸς ἐτρέπετο εἰς δρομαίαν φυγὴν. Ἐξηκολούθησε λοιπὸν νὰ προχωρῇ, ἀλλὰ φθάσας ἀπέναντί της δὲν ἔσταμάτησε, καίτοι ἐφαίνετο ἐκεῖνη ὅτι κατὰ εἶχε νὰ τῷ εἰπῇ.

Ἡ Ἰωσηφίνα ἦτο μικρά τις μελαγχροινὴ κομψοτάτη, δεκαεπταετίς περίπου. Ἡ ἐνδυμασία της, καὶ τοὶ ὀλιγοδάπανος, ἀνεμίμησκει τοὺς συρμούς τῆς πόλεως, δι' ὃ κ' ἐζήλοτύπων αὐτὴν αἱ ἄλλαι τοῦ χωρίου νεάνιδες. Δυστυχῶς τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην ἐφαίνοντο τὰ φορέματά της μεγάλας ὑποστάντα κακουχίας. Ὁ ἀχύρινος αὐτῆς πέτασος ἦτο συντεθλασμένος καὶ ἐπαρίστερος· ἡ μελανὴ της κόμη, ἀληθῆς ἢ ψευδῆς, ἐμαρτύρει ἀταξίαν μὴ ἐσθῆς αὐτῆς, χρώματος ἀνοικτοῦ, ἦτο πολλοῦ κατεσχισμένη, ἐπὶ τῆς ζωηρᾶς δὲ μορφῆς της κατεφαίνοντο πρόδηλα ἴχνη ὀνύχων. Οἱ ὀφθαλμοὶ της τέλος ἦσαν πλήρεις δακρύων, καὶ τὸ ἦθος αὐτῆς ἐδήλου ἄλγος, ὀργὴν καὶ κατασιχύνην.

Ὁ Ἐκτωρ οὐδὲν τούτων παρετήρησε, καὶ εἶπε ψυχρῶς.

— Ἄ! σὺ εἶσαι, ὦραία μου Ἰωσηφίνα! Χαίρω πολὺ ὅτι σὲ βλέπω. . . Ἀλλὰ σήμερον ἀδύνατον νὰ ἡμιλήσωμεν, . . . διότι βιάζομαι.

Καὶ προσεπάθησε νὰ παρέλθῃ· ἀλλ' ἡ κόρη τοῦ φύλακος τὸν παρεκολούθησε βαινουσα παρ' αὐτῷ.

— Πρέπει ὁμως, κύριε Ἐκτωρ, νὰ σοῦ διηγηθῶ. . . Δὲν κυττάζεις πῶς εἰμαι; Δὲν βλέπεις πῶς μ' ἔκαμε ἐκεῖνη· ἡ κακοαναθρεμμένη χωριάτισσα, ἡ κόρη τοῦ ὀδοστάτου, διότι σοῦ ἔδωκα τὸ γράμμα τῆς κυρίας Δυχαμέλ;

Ὁ Ἐκτωρ ἤξιώσε τέλος νὰ ρίψῃ προσεκτικώτερον βλέμμα ἐπὶ τῆς ἀτυχῆς Ἰωσηφίνας, καὶ διερράγη εἰς γέλωτα.

— Ἄ! μικροῦλά μου, εἶπε χλευαστικῶς, ἐμονομάχησες λοιπὸν μὲ τὴν κόρην τοῦ Γριβέ

καὶ τῆς ἔφαγες, φαίνεται; Διάβολε! Κἄτι τι ἔδιδας, νὰ ἤμην ἐμπρός, νὰ καμαρώσω δύο ἀμαζόνες, ὅταν ἔσας. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι τὴν ἐπλήρωσες καὶ σύ, τὴν χωριάτισσαν, καθὼς λέγεις, μὲ τὸ ἴδιον νόμισμα, καὶ ὅτι τῆς ὄργωσες τὸ πρόσωπον καθὼς τῆς ἔπρεπε; .. Τὸ λοιπὸν τὸ πρᾶγμα ἐτελείωσε, καὶ φθάνει ὡς αὐτοῦ.

— Πῶς, κύριε Ἐκτωρ! ἐφώνησεν ἡ Ἰωσηφίνα, τῆς ὁποίας ἐστέγνωσαν ἀμέσως τὰ δάκρυα, ἔτσι μὲ λυπεῖσαι; Μοῦ ἔβγαλε τὰ μαλλιά μου, μοῦ ἔσχισε τὸ φόρεμα, . . . καὶ ὅλα αὐτὰ διὰ τὸ χατηῖρί σου. . . Καὶ νὰ ἤκουες τί βρισιαῖς μοῦ εἶπε! Μὲ εἶπε χαμένο κορμί, . . . μοῦ εἶπε ὅτι ὁ πατέρας μου εἶνε κουτὸς νὰ μὴ βλέπῃ ὅ,τι βλέπει ὁλος ὁ κόσμος, καὶ ὅτι κανένα τίμιον κορίτσι δὲν θὰ πηγαίῃ πλέον μαζὴ μου.

— Αἶ, καὶ τί νὰ κάμω ἐγώ, ἀγάπη μου;

— Τί νὰ κάμῃς; Νὰ μὲ προστατεύσῃς ἐναντίον τῆς Πετρούλας, ἐναντίον ὅλων, καὶ αὐτοῦ τοῦ πατέρα μου, ὁ ὁποῖος θὰ μάθῃ ἐπὶ τέλους. . . Καὶ ξεύρεις, τί ἔλεγε ἀκόμη; ὅτι εἶσαι ἕνας παράλυτος, ποῦ τρέχεις πίσω ἀπὸ ὅλαις ταις γυναίκαῖς, καὶ ὅτι ἐνῶ μοῦ λέγεις ἑμένα γλυκὰ λόγια, παίζεις καὶ τῆς ἐξεδέλφῃς σου κωμῶδιά, διὰ νὰ τὴν πάρῃς, ἐπειδὴ εἶνε πλούσια. Ὅτι ὁ πατέρας σου καὶ σὺ ἐπτωχύνετε, ὅτι ὁ πύργος σας θὰ πωληθῇ, ὅτι εἶσθε ἀναγκασμένοι νὰ φύγετε καὶ οἱ δύο, καὶ ὅτι δὲν θὰ μοῦ μείνῃ ἑμένα ἄλλο, παρὰ τὰ μάτια μου, νὰ κλαίω! . . . Ἀλήθεια εἶνε ὅλ' αὐτά;

— Αὐτὴ ἡ πολεμικὴ σου φιλενάδα δὲν ἤξευρε τί λέγει, ὠραία μου Ἰωσηφίνα, ἀπήντησεν ὁ Ἐκτωρ μετὰ βεβαιωμένης παιδρότητας. Ἄλλ' ἐξηγοῦμεθα περὶ τούτου ἄλλοτε. Τώρα, σοῦ ἐπαναλαμβάνω, βιάζομαι πολὺ.

— Ποῦ πηγαίνει; ἠρώτησεν ἡ Ἰωσηφίνα, ὀρθομένη ὡς ἀλεκτροῦν ἠρεθισμένος. Μήπως ἔχεις σκοπὸν νὰ φύγῃς, καθὼς λέγουν ὅτι θὰ κάμῃς σήμερον ἢ αὔριον; Καὶ τότε τί θὰ γείνω ἐγώ; Δὲν σ' ἀφίνω πλέον, . . . θὰ φύγω μαζὴ σου. . . μοῦ ὑπεσχέθῃς τόσαις φοραῖς. . .

— Ἀπὸ τὰς ὑποσχέσεις, μικροῦλά μου, ἐκτελεῖ κανεὶς ὅσας ἤμπορεῖ. Καὶ ἂν ἦνε τίποτε ἀληθινὸν ἀπὸ τὰς γυναικείας αὐτὰς φλυαρίας, θὰ ὑποταχθῆς βέβαια καὶ σὺ εἰς τὴν ἀνάγκην.

— Ἐγώ! ἐφώνησεν ἡ κόρη τοῦ φύλακος, ἧς ἐσπινθηροβόλησαν οἱ ὀφθαλμοί, . . . ἦ! δὲν μὲ γνωρίζεις, κύριε Ἐκτωρ! Ἄν σοῦ ἔλθῃ νὰ μ' ἀφήσῃς, θὰ πάγω νὰ τὰ εἰπῶ ὅλα τοῦ πατέρα μου, κ' ἔπειτα θὰ πέσω εἰς τὸ ποτάμι. Ἄλλὰ προτιήτερα, θὰ σὲ παρακολουθήσω βῆμα πρὸς βῆμα, καὶ θὰ φωνάζω παντοῦ τὰ ψεύματά σου, . . . καὶ δεῖρέ με καὶ σύ, ἂν θέλῃς!

— Κύτταξε, κύτταξε! αὐτὴ εἶνε τίγρις σωστή! ὑπέλαβεν ὁ Ἐκτωρ. Ἄλλὰ σοῦ ἐκόπη ἡ ἀναπνοή, ἀγαπητή, καὶ δὲν ἤμπορεῖς, νὰ πε-

ριπατῆς μαζὴ μου. Ἄφῃσέ με λοιπὸν, καὶ ἀπόψε ἢ αὔριον θὰ φανῆς, ἐλπίζω, φρονιμωτέρα.

— Δὲν θέλω νὰ σ' ἀφήσω! ὑπέλαβεν ἐπανισταμένη καὶ προσκολλημένη εἰς τὸν βραχιονά του ἡ νεάνις. Εἶμαι βεβαία ὅτι φεύγεις. . . κ' ἐγὼ θὰ μείνω μόνη, περιφρονημένη ἀπὸ ὅλους, . . . καὶ ὁ πατέρας μου θὰ μὲ. Ὅχι, ὄχι. . . δὲν σὲ ἀφίνω, . . . ὅπου πάγῃς θὰ ἔλθω μαζὴ σου.

Ἄν ἦτο ἄλλη στιγμή, ὁ Ἐκτωρ θὰ ἐγέλα βεβαίως πρὸς τὰς ἀφελεῖς αὐτὰς διαμαρτυρήσεις; ἀλλ' ἦσαν τόσον ἄκαιροι, ὥστε εἶπεν, ὀργίλως συνάμα καὶ σαρκαστικῶς:

— Ἐλα, Ἰωσηφίνα! δὲν ἔχω τί νὰ σὲ κάμω ἐκεῖ ποῦ πηγαίνω. Ἄς χωρισθῶμεν ἐδῶ, σὲ παρακαλῶ. . . σὲ διατάττω.

Καὶ ἠθέλησε ν' ἀποσπασθῇ. Τότε ἡ μικρὰ χωρικὴ μετεβλήθη εἰς ἀληθῆ Ἐρινύον. Προσεκολλήθη εἰς τὰ ἐνδύματα τοῦ Ἐκτορος, φωνάζουσα, κτυποῦσα τοὺς πόδας, κ' ἔλεγε διὰ φωνῆς διακοπτομένης ὑπὸ λυγμῶν:

— Ὅχι, δὲν φεύγω, ἀπατεῶν, . . . κακοῦργε, ἄτιμε! . . . μ' ἐγέλασες, μὲ ἠπάτησες! . . . ὄχι, δὲν φεύγω. Σκότωσέ με καλλίτερα! . . . καλλίτερα ἔχω νὰ μὲ σκοτώσουν. . .

— Αἶ μὲ παρασκώτισες! ἀπήντησε τραχῆς ὁ Ἐκτωρ.

Ἀρπάσας δὲ τὴν Ἰωσηφίναν ἀπὸ τῆς ὀσφύος, καὶ μετεωρίσας αὐτὴν εὐκόλως, ὡς εἶχε πράξει πρὸς αὐτὸν τὴν προτεραίαν ὁ Νοέλ, τὴν ἔρριψεν, οὐχὶ εἰς τέλμα, ἀλλ' εἰς συστάδα χόρτων μεγάλων, ὅπου, δὲν ἠδύνατο νὰ πάθῃ τίποτε. Ἐπειτα ὠφελούμενος ἐκ τῆς ζάλης, ἣν ἡ σύντομος ἐκείνη διαδικασία εἶχε προξενήσει εἰς τὴν νεάνιδα, ἔφθασεν εἰς πλησιόχωρον λόχμην.

Ἦκουσε μετ' ὀλίγον τὴν ἀτυχῆ κόρην, ἣτις εἶχεν ἐγερθῆ, τρέχουσαν κατόπιν του καὶ φωνάζουσαν πάσῃ δυνάμει. Δὲν ἐσταμάτησεν ὅμως, κ' ἔσπευσε νὰ μακρυνθῇ τοσοῦτον ὅσον νὰ μὴ ἐνοχλῆται πλέον ὑπὸ τῶν κραυγῶν τῆς.

Φθάσας εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δρυμοῦ, ἐστράφη νὰ ἰδῇ τί ἐγένετο ἢ ἐγκαταλειφθεῖσά του Ἀριάδνη, καὶ τὴν εἶδε βαδίζουσαν μὲ ἦθος συντετριμμένον. Ἀλλὰ δὲν ἦτο μόνη· πλησιον αὐτῆς ἔβαινε γυνὴ κρατοῦσα παιδίον ἀπὸ τῆς χειρός, ἣν εὐκόλως ἀνεγνώρισεν ὡς τὴν Φακινέταν. Προῦχῶρον ἀμφοτέραι χειρονομοῦσαι, ὡς ἂν εἶχον ἤδη καταστήσει κοινὰ τὰ αἰσθήματα καὶ τὴν ὀργὴν αὐτῶν.

Ὁ πεπωρωμένος τὴν καρδίαν καὶ διεφθαρμένος νέος ὑπέλαβε καὶ τοῦτο νέαν παιδρότητα ἀφορμὴν.

— Θαυμάσια! εἶπεν· ἐκύλησεν ἡ τρελλὴ καὶ ἠῦρε τὴν Ἰωσηφίναν. . . τὸ παρὸν καὶ τὸ παρελθὸν παρηγοροῦνται ἀμοιβαίως. . . Ἀλλὰ, προσέθηκε, παρατηρῶν τὸ ὠρολόγιόν του, μόλις μοῦ μένουν ὀλίγα λεπτὰ διὰ νὰ φθάσω εἰς τὸ

Κτήμα του Κρεμασμένου... να πάρη ὁ διάβολος τὸ κτήνος αὐτό, ποῦ μὲ ἄργησε! Αὐτὸς ὁ χωριάτης ὁ Νοέλ ἤμπορεῖ νὰ ὑποθέσῃ ὅτι τὸν φοβοῦμαι! Ὑπομονή! ἐντὸς ὀλίγου θὰ τοῦ δεῖξω ὅτι ἀπατάται, καὶ ἔνεκα τῆς ἀποστάσεως θὰ μοῦ δώσουν, ἐλπίζω, ἐν τέταρτον τῆς ὥρας χάριν.

Ἦνα φθάσῃ δὲ ταχύτερον καὶ παραπλανήσῃ τοὺς καταδιώκοντας αὐτόν, ἔβαινε διὰ τῶν ἀγρῶν ὑπερπηδῶν βάτους καὶ χάνδακας, κ' ἐνόμιζεν ὅτι ἀπηλλάγη πλέον πάσης ἐνοχλήσεως καὶ ὅτι ἔφθανε μετ' ὀλίγον εἰς τὸν τόπον τῆς συνεντεύξεως.

Ἄλλὰ καὶ πάλιν ἐσφαλμένως ὑπελόγιζεν. Ἐνῶ διήρχετο κατ' ἀνάγκην τὴν λεωφόρον, μὴ θυμωμένος νὰ πράξῃ ἄλλως, ἀνθρωπός τις, καθήμενος ἐπὶ παροδίου λίθου, ἠγέρθη ἐσπευσμένως καὶ κατηύθυνθη πρὸς αὐτόν.

— Μίαν στιγμὴν, κύριε Ἐκτωρ Λοβεδύ, ἐφώνησεν ὁ προσερχόμενος. Ἔχω νὰ σᾶς ἴπῳ δυὸ λόγους.

Ὁ Ἐκτωρ ἀνεμέτρησε διὰ τοῦ βλέμματός τὸν οὕτω προσφωνοῦντα αὐτόν, ὅστις ἦτο ὁ ὀδοστάτης Γριβέ.

Ὁ δημόσιος ὑπάλληλος δὲν ἐφόρει τὴν ἐργατικὴν αὐτοῦ ἐνδυμασίαν, οὐδ' ἐφαίνετο φέρων ὄπλον οἰονδήποτε· ἀλλ' ἡ συνωφρυνμένη καὶ εὐθαρσὴς μορφή του δὲν ἀνήγγελλεν εὐάρεστα.

Ὁ Ἐκτωρ ἠρέσθη βραδύνας τὸ βῆμα.

— Δὲν ἔχω καιρὸν νὰ σ' ἀκούσω, φίλε μου, εἶπε ζωηρῶς.

Μετά τινα βήματα ὁ ὀδοστάτης ἦτο πλησίον του.

— Θὰ μ' ἀκούσης. Ὅταν πηγαίνῃ κανεὶς καὶ κάμνῃ ἄνω κάτω τῶν ἀνθρώπων τὰ σπίτια, ὅταν λείπουν, χρεωστῆ νὰ τοὺς ἀκούῃ ὅταν τοὺς ἀπαντᾷ.

Κ' ἐστὶ ἐνώπιον τοῦ Ἐκτορος Ἦνα τοῦ ἐμποδίσῃ τὴν διάβασιν.

Ὁ Γριβέ ἦτο ῥωμαλέος κ' ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας του, ὁ δὲ Ἐκτωρ συνησθάνετο ὅτι δὲν θ' ἀπηλλάττετο αὐτοῦ τόσο ἐυκόλως ὅσον τῆς Ἰωσηφίνας. Ἐσταμάτησε λοιπόν.

— Ὅριστε! τί θέλεις; τί ἔχεις νὰ μοῦ εἰπῆς;

— Αὐτὸ μονάχα, εἶπε τραχέως ὁ Γριβέ· ἂν ἄλλην φορὰν σοῦ καπνίσῃ νὰ κλέψῃς γράμματα, τὰ ὁποῖα εἶνε διὰ κανένα τῆς οἰκογενείας μου, ἢ νὰ ἔμβῃς εἰς τὸ σπίτι μου νὰ παραφυλάγῃς τιμὴς γυναίκας, ἐγὼ θὰ σοῦ βάλω γινῶσι... καὶ θὰ σοῦ ἀργάσω τὸ τομάρι, ὅσον εὐγενικὸ καὶ ἂν τῶχης!

Ἡ ἀγανάκτησις τοῦ Γριβέ ἦτο δικαιολογητὴ ἀλλὰ καὶ τὸ ἦθος αὐτοῦ καὶ ἡ φωνὴ του ἐνεφαίνον ἐσκεμμένην πρόκλησιν. Ὁ Ἐκτωρ τὸ παρετήρησε, καὶ ἀντὶ νὰ προσβληθῇ ἐγέλασε.

— Καλὰ, καλὰ! ἀπήντησε, βλέπω τί τρέχει· θέλεις καὶ καλὰ νὰ πιασθῆς μαζὴ μου. Ξεύρεις

ποῦ πηγαίνω αὐτὴν τὴν στιγμὴν, κ' ἐπειδὴ ἔχεις φιλίαν μὲ τὸν κλειδαρᾶν τῆς Βωβραί, τὰ ἐσυμφωνήσατε νὰ μ' ἐμποδίσετε νὰ εὐρεθῶ ἐκεῖ ὅπου πρέπει... Ἄλλὰ δὲν θὰ ἐπιτύχετε φίλε μου, καὶ ἀπόφασιν ἔχω νὰ μὴν ἀπαντήσω τόρα εἰς τὰς ὕβρεις σου. Ἀπόψε, αὐριον, ὅταν θέλῃς.. τὸ πρᾶγμα διαφέρει.. Γεῖά σου!

Βαθυτάτη κατάπληξις ἀπεικονίσθη ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ χριστοῦ ὀδοστάτου. Ἐφαίνετο κατησχυμένος ἐκ τῆς ὀξυδερκειᾶς τοῦ Ἐκτορος, κ' ἐτρόμαξεν ἰδίως ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ ὑποτεθῇ προσυμφωνία μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Νοέλ, διότι ἐγνώριζε πόσον τοιαύτη ὑπόνοια ἤθελε λυθῆσαι τὸν φίλον του.

Καὶ τοι δὲ ἐξηκολούθει φράττων τὴν ὁδόν, εἶπε δι' ἤθους ὀλιγώτερον ἐπιθετικῶς.

— Μὴ φοβείσαι· δὲν σοῦ κάμνω τίποτε, μολοντί ἤμποροῦσα νὰ σὲ κομματιάσω μὲ τὸ μικρὸ μου δάκτυλο. Ὅσον διὰ τὸν Κ. Νοέλ, οὔτε ξεύρει πῶς εἰμ' ἐδῶ, οὔτε σὲ φοβεῖται. Αὐτὸς ἔχει τὴν δουλειὰ του, κ' ἐγὼ ἔχω ἰδική μου. Ἄν ξανατολήσῃς, ὅμως..

— Ὅσον τὸν διάβολον! θὰ τολήσω διότι μοῦ ἄρσει, ἐφώνησεν ὁ Ἐκτωρ, τοσοῦτ' ἀγερωχότερος ὅσ' ἦτο βέβαιος περὶ τῆς ἀτιμωρησίας. Ἔλα, κάμε μου τόπον. Ἐβαρύνθη τὴν ἀνόητον φλυαρίαν σου.

— Ἡ φλυαρία μου εἶνε καλλιτέρα ἀπὸ τὰς ἀτιμίαις σου· καὶ ἂν δὲν ἦσουν τόσο ἀυθάδης ὅσον καὶ διεφθαρμένος..

Δὲν ἠδυνήθη νὰ περάνῃ τὴν φράσιν του. Ὁ Ἐκτωρ, ὅστις ἐκράτει πάντοτε τὸ ῥαβδίον του, ἐκτύπησε δι' αὐτοῦ δις τὸ πρόσωπον τοῦ Γριβέ τοσοῦτον ἰσχυρῶς, ὥστε τὸ ἔχαράκωσεν ἀμέσως δι' αἰματηρῶν πληγῶν.

Ἦσως αὐτὸ ἦτο τὸ μόνον ὑπὸ τοῦ ἀφωσιωμένου ὀδοστάτου ἐπιδιωκόμενον ἀποτέλεσμα. Οὐχ ἦττον ἐξηγέρθη ἀμέσως ἐν αὐτῷ ἡ ὀρμητὴ τῆς ἐκδικήσεως· οἱ ὀφθαλμοὶ του ἤστραψαν, καὶ ἀγρίαν ἔβλεπε κραυγὴν. Ὄρμησεν Ἦνα συντρίψῃ τὸν εὐτελεῖ του ἀντίπαλον, ἀλλὰ κατώρθωσε νὰ κρατηθῇ, καὶ εἶπεν ἀπαθῶς:

— Σὺ μ' ἐκτύπησες, ἐγὼ οὔτε τὸ χέρι μου δὲν ἐσήκωσα.. Τόρα νὰ ἰδοῦμεν ἂν περιμαζεύεσαι ἢ ὄχι.

— Ἄ! ἄ! ὑπέλαβεν ὁ Ἐκτωρ γελῶν πάντοτε, εἶχες λοιπὸν σχέδιον νὰ ταῖς φᾶς καὶ νὰ κερδοσκοπήσῃς; Καλὴν χώνευσιν! διότι μάρτυρας δὲν ἔχεις.

— Νὰ μάρτυρες! ἐκράξεν εἴρων φωνή.

Ὁ Ἐκτωρ ἐστράφη καὶ εἶδε τὴν Ἰωσηφίναν, τὴν Φακινέταν καὶ τὸ παιδίον ἐξερχομένας εἰς τὴν ὁδόν καὶ ὀλίγα μόλις ἀπεχούσας βήματα. Τὴν εἰς τὸν Λοβεδύ ἀπάντησιν εἶχε δώσει ἡ Φακινέτα.

Αὐτὸν ὅμως νέα κατέλαβεν ἰλαρότης.

— Αἶ! ὑπέλαβε, τόρα ποῦ σοῦ ἦλθεν ἐπι-
κουρία, δὲν ἤμπορῶ πλέον ν' ἀγωνισθῶ. . . Ἐ-
ναβλεπόμεθα, κύρ Γριβέ, καὶ μὴ λησμονῆς ὅτι
κ' ἐγὼ καὶ τὸ ραβδί μου εἴμεθα πάντοτε εἰς τὰς
διαταγὰς σου.

Πηδήσας δ' ἐκείθεν τῆς λεωφόρου, ἐπανελάβε
τὸν διὰ τῶν ἀγρῶν δρόμον αὐτοῦ.

Ὁ Γριβέ ἀπεπειράθη νὰ τὸν καταδιώξη·
ἀλλὰ καὶ τοὶ βρωμαλεώτερος, ἦτο πολὺ ὀλιγώ-
τερον ἐκείνου εὐκίνητος. Ἄλλως τε καὶ τὸν ἐτύ-
φλωνε τὸ αἷμα τῶν πληγῶν του καὶ ἀνάγκη
εἶχε νὰ τὸ σταματήσῃ. Ὑπελείφθη λοιπὸν ὀπί-
σω, καὶ τὸν ἔφθασαν μετ' ὀλίγον ἡ Φακινέτα
καὶ ἡ σύντροφός της.

Ὅτε ἀπεμακρύνθη ὀλίγον ὁ Ἐκτωρ, ἠθέλησε
νὰ ἰδῆ τί ἐγίνετο τὸ ἐχθρικὸν στίφος· ἀφοῦ ἐστά-
θησαν ἐπὶ μικρὸν, ἵνα συσκεφθῶσι βεβαίως, γυ-
ναῖκες καὶ παιδίον ἐκίνησαν κατόπιον του. Δὲν
προὔχουρον ταχέως, ὡς ἂν μὴ ἐπεδίωκον πλέον
νὰ τὸν φθάσωσι, ἀλλὰ τὸν ἔβλεπον πάντοτε καὶ
παρηκολούθουν ἐπιμόνως τὰ βήματά του.

Ὁ νέος παρισινὸς φιλήδονος ἐμόρφασε δυσ-
ρέστως.

— Διάβολε! ἐψιθύρισεν· ὠραία συνοδεία διὰ
μονομαχίαν! Πῶς διάβολον ἔμπλεξα! Ἄδιάφο-
ρον, . . . ἔχω τὸ ραβδί μου! Διὰ τὸν κύριον
Νοέλ, ἔχω πιστόλι. Ἐμπρὸς λοιπὸν! πρέπει
νὰ τὸν φονεύσω τὸν Νοέλ, αὐτὸ εἶνε τὸ σπου-
δαῖον.

Καὶ κατηθύνθη πρὸς τὸν τόπον τῆς συνεν-
τεύξεως, ὅστις ὀλίγον πλέον ἀπέειχε.

(Ἔπεται συνέχεια).

ΚΗΠΟΥΡΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ ΕΝ ΔΡΕΣΔΗ.

7—15 Μαΐου 1887

[Σημειώσεις φιλανθοῦς]

Ὁ Μέγας Κήπος τῆς Δρέσδης ἐκτείνει τὰς
μακρὰς δενδροστοιχίας του, τοὺς χλοερούς ἀν-
θῶνάς του, τὰς τεχνητάς του λίμνας ἀκριβῶς
ἐπὶ τοῦ πεδίου, ἐν ᾧ συνεκροτήθησαν αἱ μεταξὺ
Γάλλων καὶ Πρώσων λυσώδεις μάχαι τῆς 26
καὶ 27 αὐγούστου 1813. Ἴσως ἡ γῆ αὐτοῦ,
λιπανθεῖσα δι' ἀφθόνου ἀνθρωπίνου αἵματος,
κατέστη γονιμωτέρα καὶ οὕτως ἐκτρέφει δένδρα
ὑψικάρηνα καὶ βλαστήματα πλήρη ζωῆς, πα-
ρέχοντα ἀναψυχὴν τοῖς περιπατηταῖς, οἵτινες
ἀπαλλάσσουσιν ἐπὶ μικρὸν τὰναπνευστικὰ αὐτῶν
ὄργανα ἀπὸ τοῦ πεπικνωμένου ἀέρος καὶ τῶν
καπνῶν τῆς πόλεως.

Ἐν τῷ ἐγγυτέρῳ τῇ πόλει τμηματι τοῦ κή-
που τούτου ἰδρῆθησαν τὰ οἰκήματα, ἢ μᾶλλον

τὰ ἐκ ξύλου καὶ κανναθείου ὑφάσματος παρα-
πήγματα τῆς Κηπουρικῆς Ἐκθέσεως. Ὁμολο-
γουμένως δὲ ἡ τῆς θέσεως ἐκλογή ἦν ἐπιτυχής,
οὐ μόνον διὰ τὸ ἀρμόδιον τοῦ τόπου, ἀλλὰ καὶ
διότι τὸ βλέμμα ἐκείθεν πλανᾶται ἐλεύθερον
πέραν καὶ πέραν ἕως τὰ τέρματα τοῦ ὀρίζοντος
καὶ πληροῦται πανταχόθεν ὑπὸ χλοαζούσης
καὶ σμαραγδοχρόου θέας. Οὕτω δ' ἡ ἔκθεσις ἡ
ἀνθοπληθής, οἰνεὶ παμμεγέθης ἀνθοδέσμη τε-
θειμένη ἐκεῖ, περιβάλλεται κύκλῳ ὑπὸ δαψιλε-
στάτου φυλλώματος, καὶ ἡ τοῦ ἔαρος πανήγυ-
ρις τελεῖται πλήρης ἀπὸ ἄκρων ἕως ἄκρων τῆς
ἀναγεννωμένης φύσεως.

Τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ἐκθέσεως ἔλαβον δύο
κηπουρικοὶ σύλλογοι τῆς Δρέσδης, ἐτέθη δ'
αὕτη ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν προστασίαν τοῦ βασι-
λέως Ἀλβέρτου. Προεκνήχθη δὲ διεθνῆς ἡ
ἔκθεσις, κ' ἐκτὸς τῶν γερμανῶν κηπουρῶν, ἀν-
θοκόμων, ἐργοστασιαρχῶν, προσῆλθον ἐκθέται
ἐξ Αὐστρίας, Βελγίου, Ρωσίας καὶ Ἀγγλίας.
Ἐκ φιλοφροσύνης δὲ πρὸς τὸν ἡγεμόνα προστά-
την ἀπέστειλαν τιμητικὰ δῶρα ὡς βραβεῖα ἐκ-
θετῶν πολλοὶ βασιλεῖς καὶ πρίγκιπες, ἐν οἷς ὁ
αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας βαρῦτιμον ἀνθοδό-
χην, ὁ τῆς Αὐστρίας ἀρχαῖκόν μεταλλινόν χρο-
νόμετρον καὶ ἄλλοι ἄλλα. Αὐτοὶ δὲ οἱ Σάξωνες
βασιλεῖς προσήνεγον πολυτελῆ χαρίσματα καὶ
ἡ πόλις Δρέσδη καὶ οἱ κηπουρικοὶ σύλλογοι καὶ
τὸ Βερολίνον. Ἐννοεῖται ὅτι ἐκτὸς τούτων ἡ
ἐπιτροπὴ τῆς Ἐκθέσεως ἔταξεν ἑκατοντάδας
μεταλλίων καὶ διπλωμάτων τιμῆς καὶ προόδου.

Οἱ ἐκθέται ὑπερέβησαν τοὺς πεντακοσίους.
Ἄλλὰ τὰ ἐκθέματα δὲν περιορίσθησαν εἰς ἄνθη
καὶ φυτά· περιελήφθη πᾶν τὸ ἔχον οἰανδήποτε
ἄμεσον ἢ ἔμμεσον σχέσιν πρὸς τὴν κηπουρικὴν,
οὕτω δὲ τὰ διάφορα τμήματα ἐκλήθησαν: δην-
δροκομίας· ἀνθοκομίας· ἀνθοδετικῆς· μηχανη-
μάτων, σκευῶν κλπ. σχεδίων, εἰκόνων καὶ συγ-
γραφῶν.

Ἐκ τῶν ἐκτεθειμένων παντοειδῶν δένδρων,
πεφυτευμένων ἐντὸς γαστρῶν ἢ μεγάλων κιβω-
τίων, τὰ μᾶλλον ἐλκύοντα τὴν προσοχὴν τοῦ
ἐπισκέπτου εἶνε τὰ προσωρισμένα εἰς δενδροστοι-
χίας ὀδῶν ἢ κήπων. Ἀμαθῆς περὶ τὴν βοτανι-
κὴν δὲν ἀποπειρῶμαι κἂν νὰ λαλήσω περὶ γε-
νῶν καὶ εἰδῶν καὶ ν' ἀπαριθμήσω λατινικὰ ὀ-
νόματα· τοῦτο μόνον λέγω ὅτι πολλῶν μ' ἔθελε
τὸ πλούσιον καὶ λεῖον φύλλωμα, ἄλλων τὸ
λυγηρὸν κ' εὐθυτενὲς παράστημα· καὶ διὰ τῆς
φαντασίας πολλαπλασιάσας καὶ κατὰ συστοι-
χίας τάξας ἐν ἑκάστον ἐξ αὐτῶν ἔπλασα πρὸς
στιγμὴν θελκτικωτάτας δενδροστοιχίας ἀνυπάρ-
κτου κήπου. Πολλὰ τῶν δένδρων τούτων ἐκτί-
θενται ὡς δείγματα καλλιτεχνικωτάτης κλα-